

Νά τοῦ μετρήσει ἀπάνω του, γοργός τὰ κόκκαλά του,
 Κι' ἂν ἀπ' τῆ μοίρα χαλκευτεῖ στίς μέρες μιὰν ἡμέρα,
 Ποῦ ὡς αἶμα ταύρου, ἡ σάλπιγγα θὰ βάψει τὸν ἀέρα,
 Ἄντρας, γυναίκα, γέροντας, παιδί, παρθένα ὀμπρός σου
 Μὲ τὸ κομμάτι τοῦ στερνοῦ ψωμοῦ, φωτιά ὁ λαός σου,
 Θὰ νὰ σκιρτήσῃ ἀκράτητος, νὰ θρέψῃ τὸ καμίνι,
 Τὶ ὁ σπόρος ζῆ τοῦ ἀθάνατου καὶ μέσα ἔχει ἀπομείνει
 Νὰ σοῦ κράξῃ πασίχαρος. Τὸ κουφάρι μου πάρτο
 Καὶ σκῶσε μὲ τῆ στάχτη μου τῆς δόξας μου τὸν ἄρτο,
 Τὶ ὁ σπόρος ζεῖ τοῦ ἀθάνατου καὶ μέσα μου παλεύει,
 Ὡσὰν ἡ σάρκα, τοῦ ψωμοῦ τοῦ πρόσφορου, ν' ἀνέβῃ,
 Ἀπάνω ἀπ' τὰ παράταιρα κι' ἀπὸ τῆ μάταιην ὥρα,
 Νὰ φέγγῃ, ἡ ἀβασίλευτη ψυχὴ, ἀγαλματοφόρα.

Ἐφημ. «Ἀκρόπολις», 28 Δεκεμβρίου 1916.

ΤΗΣ ΚΟΠΡΟΥ ΤΟ ΨΩΜΙ

Μάνα τοῦ δλόρθου τοῦ ἀσταχυοῦ, τοῦ μυστικοῦ, τὸ στᾶρι,
 Ποῦ ντυέσαι, ὡς χρυσοστόλιδο χοντρὸ μαργαριτᾶρι,
 Καὶ μέγα ἀπὸ τὸ χῶμα σου, πεντάκρυφο σημάδι,
 Μ' ὄλες τίς ρίζες του ἱερό, τὸ πάει ἡ ψυχὴ στὸν Ἄδη,
 Νὰ λαχταρήσῃ Ἀνάσταση κι' ὁ μάταιος νοῦς π' ἀνοίγει,
 Φτερὰ μικρά, τὸ μητρικὸν ἀγρό σου νὰ ξεφύγει,
 Τοῦ ἄρτου Κυρὰ τοῦ ἀνεβατοῦ ποῦ τὸ σφραγίζει ἀστέρι,
 Δοσμένο ἀπὸ τῆ Δήμητρα, τῆς μάνας Θεοῦ τὸ χέρι,
 Τώρα ποῦ ἡ μέρα χάραξε, νὰ τὸ γευτεῖς φαρμάκι,
 Μὲ τὸ προζύμι τῆς χολῆς, μὲ τὸ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι,
 Καὶ τὸ ζιζάνιο μέσα σου καὶ τὸ κριθάρι κι' ἡ αἶρη,
 Διώχνει ἀπὸ στήθεια νιόνυφα, τὸ γάλα ὡς περιστέρι,
 Καὶ τοὺς πεθαίνουν τὰ μωρὰ στὸν κόρφο, ἀγνοί σου ἀγγέλοι,
 Μὴν τ' ἀρνηστεῖς, Ἀθάνατη, πρὶν γίνῃ ἡ πίκρα μέλι!
 Κι' ἂν σοῦ καθίσει στὸ λαιμὸ κι' ἂν σοῦ πατάει τῆ γλῶσσα,
 Σὰν τὸ στουρνάρι ἢ πέρδικα κι' ὡσὰν ἡ ἀκτίνα ἢ κλωσσα,
 Τὸν αἰμοστάτη, γέψου το, μὴν τ' ἀρνηστεῖς, χορτάσου, !
 Στ' ἄτιμο μέσα τὸ παχνὶ ποῦ ἐσθήσανε μπροστά σου !

Μητέρα, σὰν ἡ Παναγιά, λιθανοκαπνισμένη,
 Σὰν ἡ βαθιὰ βουνοσπηλιά, τὰ δάκρυα φορτωμένη,
 Μὴν τ' ἀρνησεῖς τ' ἄθλιο ψωμί καὶ βλόγα το ἀπ' τῆ ρίζα,
 Νὰ γίνει σιδερόχορτο, δρακοβοτάνι ἢ βρίζα,
 Μὰ ν' ἀπομένει ἡ πίκρα τῆς πικρότερη βαθιὰ τῆς,
 Νὰ γνωριστῆ ἡ ἀθάνατη ψυχὴ, στὴ μοναξιὰ τῆς!
 Κι' ἐγὼ σὰν ὁ τρανόψυχος προφήτης ποὺ μπροστά τους
 Κρίθινα ἀράδιασε ψωμιὰ νὰ λύσει τὴ σκλαβιά τους,
 Καὶ γιὰ ν' ἀκούσει τῆς καρδιάς τοῦ πιὸ μικροῦ τὰ ρίγη
 Σὲ κόπρο μέσα, σὲ σβουνιὰ θροφή του τὰ τυλίγει,
 Ὅς ποὺ τ' ἀνάγυρα ἡ ψυχὴ, τὴ φρίκη νὰ ξεράσει,
 Κι' ὠ θάμα! ὁ λόγος, ποταμός, ποὺ τὸ φραγμὸ του ἔχει σπάσει..
 Ἀπὸ τὸ στόμα του ὤρμησε πληθαίνοντας τὰ ρεῖθρα,
 Καὶ μὲς τὸ στόμα του, γλυκὸς σὰ νιότρυγη κερήθρα,
 Κράζω τοὺς ἄντρες γύρα μου, τοὺς ὄρθιους, λυτρωμένους,
 Μὲ χῶμα ἀπὸ τὸ χῶμα του, σὰ φίδια σου, θρεμμένους,
 Κυττῶ, ἀνακράζω μαντικά· ξυπνᾷ ὁ λαός, λαός σου!
 Φτάνει ὁ τεχνίτης καθαρὸς, ὁ στοχαστῆς δικός σου!
 Μητέρα, ὡς ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, λιθανοκαπνισμένη,
 Μεγαλομάτα, Φοβερή, τὰ δάκρυα φορτωμένη,
 Μὴν τ' ἀρνησεῖς τέτοιο ψωμί καὶ βλόγα το ἀπ' τῆ ρίζα,
 Νὰ γίνει σιδερόχορτο, δρακοβοτάνι, ἢ βρίζα,
 Μὰ ν' ἀπομείνει ἡ πίκρα τῆς πικρότερη βαθιὰ τῆς,
 Νὰ γνωριστῆ, ἡ ἀθάνατη Φυλὴ, στὴ μοναξιὰ τῆς!

Ἔφημ. «Ἀκρόπολις», 15 Ἰαν. 1917

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Νύχτα, 1 Ἰουνίου 1917.
Μάνη.

Ὅλονυχτίς θὰ νὰ σοῦ σειῶ Καλέ μου τὸ μαντίλι,
 Ὅς ποὺ νὰ ἰδῶ στὰ πέλαγα τὸν ἥλιο ν' ἀνατείλῃ!

Ὀλονυχτίς θά τὰ βαστώ, τὰ μάτια μου, ἀνοιγμένα,
 Ὡς νὰ διαβῆς τῆς πίκρας σου τὸν κάβο ἀναπαμένα!
 Καθὼς ἀγγίζει αὐγερινός, φλόγ' ἀφθαρτη, τὸ κῦμα,
 Θὰ σοῦ φωτᾷ ἡ ἀγρύπνια μου, τοῦ карабиού τὴν πρύμα!
 Βουδὸν ἀδιάκοπο φτερό, θωρακωτὸ ἅγιο θάρρος,
 Τριγύρ' ἀπ' τὸ κατάρτι σου, θ' ἀκολουθᾶω, σὰ γλᾶρος!
 Ὅσα εἶναι τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ σ' ἀστροφεγγιὰ ἀνοιγμένα,
 Χιλιάδες μάτια ἀκοίμητα, θὰ ν' ἀγρυπνᾶν, μὲ μένα.
 Στὸ κλάμα τὸ ἀξεδιάλυτο ποῦ ἀκοῦς μακρὰ, μαζὶ σου,
 Σὰ μιὰ ψυχάλα σιγανὴ στὰ πλάτη τῆς ἀβύσσου,
 Στὸ μυστικὸ μουρμουρητὸ ποῦ μύρια χεῖλια κάνουν
 Μιὰν ἀξεχώριστην εὐκὴ, καφτά, νὰ σὲ προκάνουν.
 Μὲς τὴν ἀχὼ ποῦ πνίγεται κι ὁ σάλος τῶν κυμάτων,
 Σάν, ὅμοιον αἷμα, ἀπ' τὸ λαιμὸ πηδώντας τῶν θυμάτων
 Ἐσπᾶ ὁ λυγμός, μὴν ξιπαστεῖς, στὸ γέλιο ὀποῦ πηγαῖο,
 Ἀπ' τὸ δεμένο Ἰόνιο, στὸ ἀτιμασμένο Αἶγαῖο,
 Γέλιο πλατιόν, ὀποῦ ἡ ψυχὴ, θεϊκὰ χορτάτη ἀκούει,
 Τὶς θύρες τοῦ ἤχου, ἀθάνατο, καθημερινά, νὰ κρούη,
 Φωνὴ στὸ χάος ἀλάθευτη, προφητικὸ μεθύσι,
 Βροντὴ Μαγιοῦ ἀπ' τὰ στέρνα μου κυλώντας, θέλει ἀχήσει!
 Κῦμα Ἀπολλώνιο, μυστικὴ γιομάτον Εὐφροσύνη,
 Μὲς τὰ κρυφὰ τῆς Κόλασης, θ' ἀστράφτει δικαιοσύνη!
 Θὰ σπαρταράει, στὰ δίχτυα του τ' ἀθάνατα πιασμένο,
 Τὸ μάταιο, τὸ λιγόχαρο στοιχειό, τὸ κολασμένο!
 Μὲ τὸν παλμὸ τῆς ἀστραπῆς, στ' ἄσπρο του φῶς νὰ γράφη,
 Τ' ἄθλιο κοπάδι, ποῦ μασσᾷ, μὲ δόντια ἀπὸ χρυσάφι!
 Μὲ τὸν παλμὸ τῆς ἀστραπῆς, ἅγιαν ἀνάβρα αἰφνίδια,
 Τῆς ψεύτρας δύναμης, θεϊκὰ νὰ φέγγη τὰ παιχνίδια!
 Ὀλονυχτίς θὰ νὰ σοῦ σειῶ, Καλέ μου, τὸ μαντίλι,
 Ὡς ποῦ νὰ ἰδῶ στὰ κύματα, τὸν ἥλιο τ' ἀνατείλη!
 Ὀλονυχτίς θὰ τὰ βαστώ τὰ μάτια μου ἀνοιγμένα,
 Ὡς νὰ διαβῆς, τοῦ Πάθους σου τὸν κάβο, ἀναπαμένα!

Ἄκουσε, ρέμμα ἀπανωτό, γυμνῶν ψυχῶνε πλήθος,
 Κῦμα φουσκώνει ἀθάνατο, ἢ Ἑλλάδα σου, ἕνα στήθος!
 Στὸ μυστικὸ ταξίδι σου, στὸν πιδ πικρὸ σου ἀγώνα,
 Στὴν πρύμνα, νὰ τοῦ карабиού, ἢ Ἑλλάδα σου Γοργόνα!
 Βαριά εἶν' ἡ πρύμνα, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχεν ἀποστάσει!
 Μ' ἀπὸ τὴν πλώρα, στὸ μικρὸ βαθιὰ τὸ εἰκονοστάσι!
 Ἡ Μάννα Θεοῦ, ποὺ στ' ἀβαθια σὰν ἐχανόσουν σκόπη,
 Σοῦ φύσηξ' ἀπ' τὸ σπλάχνο της, τὴ μυστικὴ της νιότη,
 Μὲ τὴ θωριά πεντάχλωμη στὸ κρεμαστὸ καντύλι,
 Κάτου ἀπ' τὸ μέγα μέτωπο, ποὺ σκέπει τὸ μαντίλι,
 Στὴν ἄβυσσο τοῦ πόνου της, ποὺ στοίχισε ἅγια Χάρη,
 Ἄργομετράει, ἀγέλαστη, τοῦ γυρισμοῦ τὸ ἀχνάρι!

Τεῦχος «Στοῦ Βασιλιᾶ τὸ Γυρισμό», 6 Δεκ. 1920.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,

I

Τώρα, ποὺ ἀγγίζεις μέσα σου τὸν τρισεθαθὸ οὐρανό,
 Γιατὶ βαθειά σου ἐφέγγιζε παντοτινά, καλή μου.
 Τώρα ποὺ βλέπεις ξάστερο τὸ πνέμα μου γυμνό,
 Τί ἐχώρεσες στὰ σπλάχνα σου τὸ ἀπέραντο φιλί μου.
 Τώρα κι' ἐγὼ ἀνετάραχος, ἀπάνω ἀπ' τὸ γκρεμό,
 Κοιτάζω, πέρα ἀπὸ τὴ γῆ, τὴ νέαν ἀνατολή μου.
 Κι' ὡς νὰ φορῶ τὴν ἀναρχὴν ἀγγελικὴ στολή μου,
 Οὐδὲ τ' ἀστέρια, οὐδὲ τὴ γῆ λογιάζοντας, φτονῶ.

Μιά εἶν' ἡ ζωὴ τοῦ πόθου μου, καὶ μιὰ ἡ ζωὴ ἡ ἀγνή μου,
 Κ' ἡ σκέψη μου ἡ ἀδάμαστη, κ' ἡ σάρκα, κ' ἡ ψυχὴ.
 Κι' ὡς ἕνας φοίνικας τρανὸς στὰ πλάτη τῆς ἐρήμου,
 Σκορπίζω δλοῦθε τοῦ Ἑρωτα τὴ γύρη, ὡς προσευχή.

Περ. «Νέα Ἑστία», 1 Φεβρουαρίου 1935.

II

Σ' εὐχαριστῶ ποὺ σύντριψες κομμάτια τὴν καρδιά μου
 Σὰ ν' ἄταν ἕνα πῆλινο λαγῆνι ταπεινό.

Κι' ένιωσα τ' άστρα-άδόκητα νά φέγγουνε βαθειά μου
Σά μύρια βέλη άλάθευτα, σταλτά άπ' τόν ούρανό.

Σ' εύχαριστώ ποδ μ' άνοιξες αίφνίδια στό κορμί μου,
Τήν τρίςοβαθη και διάπλατη του πάθους μας πληγή.
Τι τώρα νιώθω δλάνοιχτο τδ σάρκίνο κλουδί μου
Κ' έν' ή ψυχή μου ελεύτερη σάμπως πουλί νά βγή.

Περ. «Ίόνιος Άνθολογία», 9 Φεβρ. 1985

ΤΟ "ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ,,

Του Παντελη Πρεβελάκη

Σάν άσκητής όποδ κρατάει δλάργυρη χυμένη
του ξακουστοδ μοναστηριου ποδ κάηκε τή θωριά,
μιά χωροπούλα δλάκερη στη φούχτα του στημένη,
μέ τδ καστρί, μέ τά κελλιά, μέ τά καμπαναριά,

όμοια βαθειά μου σήμερα μιάν πολιτεία χαμένη,
μ' άποδ λογάρι καθαρδ σκληρά πελεκητή,
κι' άποδ τόν ίδιο πόνο Σου γαλήνια φωτισμένη,
τδ Ρέθεμνος, ή σκέψη μου χάρη σέ Σε κρατεί.

Περ. «Νέα Έστία», 15 Ματου 1989, τεύχος 298.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Στή Βάσω Κατράκη

Γραμμή στόν "Ηλιο!...
Μιά λευκή φτερούγα άνοιξεν άξαφνα,
κι' άπλώθη σα γλώσσα άφρου σ' άμμούδα ωκεανου,
σα συννεφιά άνοιξιάτικη παντου στα ούράνια...

Γραμμή στόν "Ηλιο!
Θάμπωσα; Δέ βλέπω;
Γραμμή, ψηλά στόν "Ηλιο!...
'Ο Ίσκιος μου, μ' άφήκε κιόλας; —
Τδν ήπια ή γή;
Μή φεύγεις... δέ σε φτάνω —
Πρέπει νά πάω τδ γράμμα αυτδ και νά γυρίσω...
Μπορεί νά σπάσει τδ φτερό μου, έτσι ποδ πάω...

“Ολες οί πνοές φυσᾶνε... Στάσου λίγο...
 Νά, ποῦ φτερώνω ἀπάνω ἀπ’ τὴν ψυχὴ μου,
 ἀπάνω, ἀπάνω!

Μὰ τί νὰ τούτος ὁ ἦχος;
 Τὸν ἀκούς;

Ἄκους τὰ βόλια γύρα ἀπ’ τὰ φτερά σου;
 Ἄκους στὸν ἀέρα τὸ σεισμὸ ἀπὸ τὰ κανόνια;
 Ἄκου, πὼς κρώζουν τὰ κοράκια...

Εἶναι τὸ χάος;

“Ὅχι, εἶν’ οἱ ἄνθρωποι ποῦ πολεμᾶνε τοὺς
 ἀνθρώπους...

Σὲ κυνηγᾶνε; Χυμᾶν ἀπάνω σου;
 Ζητᾶν φοβίμα; ἢ μὴ ζητᾶν Ἑσένα;
 Κρῶξτε: «πεινάτε»;

Ἄφιστε τὴν κ’ ἐλάτε κατὰ μένα,
 πάρτε μου ἐμὲ τὴ σάρκα...

Ἐμένα ὁ ἴσκιος μου πιά χάθηκε, μ’ ἀφήκε...

Ἐχύθηκε σὰν αἷμα, καὶ τὸν ἤπιε ἡ γῆ,
 τὸν γλύψαν

κάτου στὸ χῶμα τὰ σκυλιά...

Αἶ, ἐσεῖς ἄνθρωποι!

Νά, κατεβαίνω... κατεβαίνω...

Πάρτε, τὸ γράμμα αὐτό...

Πάρτε μου, γλήγορα, τὸ γράμμα αὐτό...

Βαραίνει...

Μοῦ σφίγγει, σὰ φίδι τὸ λαιμό...

Πάρτε μου αὐτὸ τὸ γράμμα...

Θέλω νὰ φύγω —

θέλω νὰ γυρίσω...

Δὲν ἀκούω τὸ σύντροφό μου...

Δὲ βλέπω...

Ἀπόμεινε μακριά, μακριά μου;

Γύρισε πίσω;

Ἡ μὴ σκοτώθη;

Νά πάω δεξιά; νά πάω ζερβά;

Τὸ γράμμα!...
 Τὸ πήρατε;
 Γυρίζω... φεύγω...

*

Κάτι ἐκλείσε ἀξαφνα — καὶ κάτι ἀνοίξε πάλι...

Σὰν πύλες τερψίτιες νᾶχει ἀνοίξει ἓνας
 ναός...

Μὰ εἶν' ἄδειος... Τί; Δὲν εἶναι μέσα
 κανεῖς;

Κρυώνω... κρυώνω...

Δὲν μπήκε μέσα κεῖ, ἡ ἀγαπημένη μου, ἡ
 «ὠρχία» μου, ἡ «περιστερά» μου;

Θυμᾶμαι τώρα μόνο; Τώρα μόνο βλέπω;

Ἐλεύτερος εἶν' ὁ λαιμός μου ἀπὸ τὸ βᾶρος
 ποὺ τὸ λυγοῦσε. Ὅμως ὁ ἔλιγγος θροναίαστη
 μὲς στὸ κεφάλι μου...

Ὅλα γίναν στάχτη ξοπίσωθέ μου...

Εἶναι διπλά, τριπλά εἶναι τὰ κανόνια
 ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ διαβάσανε τὸ γράμμα.

Ὁ ἀγέρας πιά μου λείπει...

Ἀπέραντος εἶν' ὁ ναός, τὸ νιώθω...

Ὅμως τὰ φτερά τῆς ζωῆς, εἶναι πολὺ μεγάλα...

Μὰ καὶ τὰ δικά μου, πῶς μεγαλώνουν ἔτσι;

Δὲν τὰ σκῶνει τὸ κορμί μου.

Γίναν ἀπέραντα...

Μήτ' ἡ ζωὴ λοιπὸν δὲν τὰ χωράει;

Εἶναι μικρὸ τὸ διάστημα νὰ τὸ σαλέψω...

Μὰ ἡ σπίθα αὐτὴ ποὺ προχωρεῖ

καὶ ποὺ δρομίζει

σὰν τὸ πεφτάστρι, πῶς δρμάει καὶ φανερώνει

σὰ μιὰ ρομφαία,

σὰ λόγχη δλόϊσα στὴν καρδιά μου!

Δὲν εἶναι τ' ἄλλο περιστέρι,

τὸ ἄλλο, τὸ ἄλλο,

αὐτὸ ποὺ ἀπίθωσε μιὰ φούχτα στὴ φωλιά μου;

Μὰ ἐγὼ δὲν στέκω μπρὸς στή λόγχη;
 Δὲν προσμένω δλοένα ἀγνάντια στή
 ρομφαία;

Ἄ, νὰ δεχτῶ αὐτὸ ποὺ λέει νὰ μὲ χωρίσει,
 νὰ σπάσει ὁ ὑστερος ὀρίζοντας γιὰ μένα,
 νὰ σπάσει ὁ κύκλος ὁ στερνὸς τοῦ ἑαυτοῦ μου,
 καὶ νὰ βυθίσω στὸ ζεστό, ζεστὸν ἀγέρα
 τοῦ πρώτου κήπου ποὺ φτερούγισα,
 τοῦ πρώτου παράδεισου,
 τοῦ πρώτου,
 ποὺ ἓνα χέρι Ἀνθρώπου
 ἐθέλησε νὰ τὸν χαλάσει
 ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους
 κ' ἐθέλησε νὰ τὸν σκοτώσει στήν καρδιά μου!...
 Μὰ νά, ἡ καρδιά μου ὠρίμασε μονάχη της,
 κι' ἀνοίγει μονάχη σὰν καρπός...

Ἄνοίγει σάμπως καρπὸς
 ποὺ τὸν ἐκλώσθησε ἓνας ἄλλος ἥλιος,
 μιὰ νοσταλγία ποὺ εἶτανε βαθειά μου πάντα,
 ἡ νοσταλγία ποὺ πάντα ἦταν βαθειά μου...
 Λύνεται τώρα ἡ καρδιά μου μέσα στὸ Ἔνα,
 στὸ Ἔνα μέσα καὶ τὸ Πᾶν...
 Τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα κοπήκαν πιὰ
 Στὴν ὑστερὴ κορφή ἀνασαίνω τοῦ
 Σταυροῦ...

Ἐδῶ εἶσο' ἀγάπη μου λοιπόν;
 Στὸ ὕψος τοῦτο
 ὁ ἔλιγγος πιὰ δὲν μὲ ζαλίζει,
 δὲν μ' ἀγγίζει...

Ἐδῶ εἶσαι πάντα, ἀγάπη μου,
 Ἐδῶ εἶσαι κάτω ἀπ' τὴν καρδιά μου...

Κ' Ἔσεῖς ἀνθρώποι, Ἔσεῖς ἀνθρώποι,
 — τάχατε μ' ἀκοῦτε; —
 Πεθαίνω κι' ἀνασταίνομαι...

Μ' ἀκούτε; Νά την ἢ ὑστερη πνοή μου.
για σᾶς:

«Εἰρήνη!.. Εἰρήνη!.. Εἰρήνη!..»

«Φιλολογική Πρωτοχρονιά» 1950

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ

Φωνή λαοῦ — Φωνή Θεοῦ
Βογγάζει σὰν τὸ μελτέμι,
— Ἀκούει ὄχτρος καὶ τρέμει —
Τὴν παίρνει ἢ κλεφτουριά.

«Σηκώσου Ἑλλάδα σύψυχη
κ' αἱματοτσακισμένη,
Σηκώσου ἀναστημένη
Στὴ νέα Σου Λευτεριά

Τὴν παίρνουν χῶρες καὶ χωριά
Βουὴ ἀπὸ πλέριξ μάχη,
Τὴν παίρνουν οἱ ξωμάχοι
Σὰν δροσερὸ βορριά

— Ἐμεῖς θὰ τὴν κρατήσουμε
Θεμέλιο καὶ κολόνα,
Στὸ νέο τοῦ ἀνθρώπου ἀγῶνα
ἢ δόξα σου νὰ ζεῖ.

Ἐφημ. «Δημοκρατικὸς Τύπος», 24 Ἰουνίου 1951

Ω, Η ΑΛΑΦΙΝΑ...

— ὦ, ἡ ἀλαφίνα, ν' ἀκουσε τὸ πρωτοβρόχι!
Θὰ νὰ σκιρτήση ἢ χάρη σου στὴ σκιά μου,
Μὲ τὰ πηδήματα τῆς ἀναγάλλιας θάρτη;
— Ποιὸς μουρμουρίζει στὰ σκοτάδια τὸ «ὄχι;»
Ὅχι ἢ βροχή, ὄχι ἢ βροχή, κυρά μου!
Ἡ βροχή μου λέει μόνο «πάρτη, νάρτη, πάρτη»
ὦ ἀλαφίνα μου βρέχει! Δὲ μοῦ σφίγγει
Τὴν ὥρα τούτη ἢ ἔγνια τὸ μηλίγγι
Μὰ ἕνας ἀέρας στὰ παράθυρά μου
φυσάει μὲ τὴ λαχτάρα τῆς δροσιάς σου.
— Εἶμαι σιμά σου, ἀγάπη μου, σιμά σου!
— ὦ, μὴν ἀργῆς, ζαρκάδα μου, Κυρά μου.

Περ. «Νέος Καλλιτέχνης», Ἰούλιος 1951

ΘΕΙΟΣ ΟΝΕΙΡΟΣ

Ἔτσι θαρροῦσα μέσα στὴν Αἰώνια
Νύχτα, πὼς πάνω ἀπ' τὸ κιούρι μου ὁ Χρόνος

δλόρτος εἶχε σταματήσει· τί τοῦ Βόθιου
 Δράκοντα ἦταν ἐκεῖνα τὰ λημέρια. Μὰ ὦ Νύχτα
 Μητέρα τῶν τιτάνων Θεῶν, ξάφνου ἀπ' τὰ μαῦρα
 σπλάχνου σου μέγα φέγγος ἐξεχύθη καὶ τὸ δῶμα
 ἄστραψεν ὅλο κι' ἐφωτίστη κι' ὅλοι ἀνάψαν
 οἱ κεροστάτες μόνοι τους καὶ μέγα
 πανηγύρι νᾶρχισαν γύρω κι' ἀπάνωθι μου
 οἱ μελλοθάνατοι ἀντάμα με τοὺς δῆμιους,
 εἰ, καινούργια ἡμέρα ἐγίνοσσαν ὦ Νύχτα
 Μητέρα τῶν τιτάνων Θεῶν, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας!

Καινούργια ἡμέρα γιὰ μένα, γιὰ σένα, γιὰ ὅλο τὸν κόσμο!

Περ. «Φιλολογική Πρωτοχρονιά», 1952

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

